

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. B., bytem P.,
zastoupený JUDr. Ing. Milanem Mlezivou, advokátem se sídlem
Skrétova 1011/48, 301 00 Plzeň,

proti

žalované: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 5.4.2019 proti rozhodnutí žalované ze dne 28.3.2019 č.j. CPR-36819-7/ČJ-2018-930310-V236,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 5.4.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 28.3.2019 č.j. CPR-36819-7/ČJ-2018-930310-V236, které mu bylo doručeno téhož dne, jímž bylo rozhodnuto, že rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **správní orgán I. stupně**) ze dne 30.10.2018 č.j. KRPP-159605-18/ČJ-2018-030022, o

správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) v délce tři roky se potvrzuje a odvolání žalobce se zamítá.

2. **V žalobě** žalobce namítal, že se správní orgány I. i II. stupně nedostatečně zabývaly dopadem rozhodnutí do jeho soukromého života a dospěly k závěrům, které nemají oporu ve skutkovém stavu věci. Nesouhlasil s tvrzením žalované, že měl možnost vycestovat v roce 2012 zpět na Ukrajinu, což nemohl, neboť se obával, že by v případě jeho návratu do vlasti byl ohrožen jeho život a zdraví. Žalovaná vůbec nevzala v úvahu, že odcestoval z Ukrajiny z důvodu obav z organizovaného zločinu. Žalobci proto nezbylo nic jiného, než aby si obstaral doklady na jinou osobu, což nepopírá a takto to správnímu orgánu I. stupně sdělil. Žalobce se nemůže na Ukrajinu vrátit z důvodu obav o svůj život a zdraví, argumentace žalované, že může přenést svůj rodinný a soukromý život na území Ukrajiny, se mu proto zdá zcela nesmyslná. Naopak on vede rodinný život v České republice (dále jen **ČR**) se svojí přítelkyní L. M., která žije dlouhodobě v ČR, a proto by naopak bylo logické, aby jeho rodinný život pokračoval zde. Tvrzení žalované, že žalobce opakovaně nerespektoval právní předpisy ČR a tím se dopustil neúcty k právnímu řádu ČR, je zcela ploché a pouze z účelové. Žalobce se naopak snaží respektovat zdejší právní řád, a proto si zajistil právního zástupce na řešení svého problému s pobytem. Od 31.10.2018 je žadatelem o azyl a v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu žalobce doložil své vazby na ČR, rodinné vazby a také intenzitu ohrožení z Ukrajiny. Z tohoto důvodu navrhl jako důkaz příslušný spisový materiál k žádosti. Dále navrhl jako důkaz výslech L. M.. Žalobce vytýkal žalované, že řádně nevyhodnotila jeho zdravotní stav, neboť se v zařízení pro zajištění cizinců rapidně zhoršil a je nutná dlouhodobá a odborná léčba. Léčba na Ukrajině je vyloučena, neboť by byl v dosahu ukrajinského organizovaného zločinu, který jej ohrožuje. Žalobce dále považuje stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále i **EU**) v délce tří let za nepřiměřeně přísný. Správní orgán I. stupně využil maximální možnost, kterou mu zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. c) umožňuje a nijak nepřihlédl k tíživé situaci žalobce. Dle žalobce správní orgány v podstatě nijak nezduvodnily, z jakého důvodu stanovily maximální dobu, na kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.
3. **Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 12.4.2019** odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Vzhledem k tomu, že neshledala ve svém postupu pochybení a má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou, navrhla zamítnutí žaloby.
4. **Zaslaný správní spis** obsahuje mimo jiné úřední záznam o průběhu pobytové kontroly ze dne 29.10.2018, kdy se žalobce policii prokázal občanským průkazem Rumunska na jméno I. B., po opětovném vyzvání k uvedení své totožnosti sdělil své pravé jméno a státní příslušnost; následně byl žalobce zadržen. Téhož dne bylo zahájeno správní řízení ve věci vyhoštění žalobce, žalobce byl poučen o svých právech a vyslechnut. Uvedl, že je občanem Ukrajiny, od roku 2008 měl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Pobytové oprávnění mu bylo zrušeno z důvodu nehrazení sociálního pojištění. Na Ukrajinu se žalobce nevrátil, vycestoval do Itálie a od té doby pobýval střídavě v Itálii a střídavě v ČR, ani v jedné zemi neměl povolený pobyt. Když pobýval na našem území, bydlel v Plzni u své kamarádky paní L. M., která má povolení k trvalému pobytu. V roce

2012 byl žalobce vyhoštěn na dva roky, na Ukrajinu však neodjel z důvodu války, cestoval do Španělska, Portugalska, Francie a Švýcarska. K dotazu na jaký cestovní doklad žalobce cestoval, uvedl, že na ukrajinský. K dotazu, na jaký doklad cestoval po 5.10.2017, kdy mu skončila platnost ukrajinského pasu, odpověděl následovně. Cestoval pouze na cestovní doklad Ukrajiny. Po dobu pobytu v Itálii pracoval poblíž Neapole jako soustružník pro Marokánce. Ten mu nechal udělat rumunské doklady, aby mu na ně zařídil doklady k zaměstnání. Žalobce popsal, jak získání falešných dokladů proběhlo a kolik za ně zaplatil. Potom odmítl vypovídat, odpověděl již pouze na dvě otázky z mnoha dalších, které mu správní orgán položil. Uvedl, že při přicestování do ČR neukazoval žádné doklady, neboť hraniční kontrola neproběhla a je si vědom, že svým pobytem v ČR bez dokladu a bez víza porušuje zákony ČR. Výslech proběhl v českém jazyce, neboť žalobce nežádal tlumočníka.

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky vypracovalo závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince. Nebyl shledán důvod, který by bránil jeho vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, vycestování je možné. Ministerstvo vycházelo z výpovědi žalobce a ze shromážděných informací o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Dále správní spis obsahuje odborné vyjádření policie (oddělení dokladů a specializovaných činností) k pravosti předloženého průkazu totožnosti občana Rumunska a řidičského průkazu Rumunska; v obou případech se jedná o totální padělek.

Následujícího dne 30.10.2018 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí, možnosti vyjádřit se k nim nevyužil. Následně bylo vydáno rozhodnutí č.j. KRPP-159605-18/ČJ-2018-030022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce tři roky. Proti rozhodnutí I. stupně se žalobce odvolal a připojil výpis ze zdravotní dokumentace pořízené na základě lékařského vyšetření žalobce v ZZC Balková. Výpis není datovaný, obsahuje seznam předepsaných léků a stručnou diagnózu. Žalobce je obézní, má vysoký krevní tlak, zvětšená játra a diabetes mellitus. V odvolání žalobce namítal nezákonnost prvostupňového rozhodnutí z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Rozhodnutí je podle něj nepřiměřené, neboť nebyly zohledněny jeho rodinné vazby na ČR (konkrétně vztah s jeho přítelkyní paní M.), jeho zdravotní stav a možnost zaměstnání na území ČR. Žalobce má obavu z organizovaného zločinu ve vlasti a uvedl, že čelí vyhrožování, přičemž výhrůžky směřují i na jeho náboženskou příslušnost, je židovského vyznání.

Správní spis byl doplněn o závazné stanovisko ministra vnitra, kterým bylo potvrzeno předchozí závazné stanovisko, že vycestování žalobce je možné. Ministr vnitra dospěl k závěru, že v první instanci byla správně posouzena možnost návratu žalobce do země původu vzhledem k aktuální bezpečnostní situaci. Ke skutečnostem, které žalobce uvedl v odvolání, jako důvody, které mu brání vycestovat, se ministr vyjádřil takto: žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně odmítl vypovídat a vyjádřit se ke svým vazbám na území ČR a dalších států EU, uvedl pouze, že na Ukrajinu nevycestoval z důvodu války a v ČR pobývá u paní L. M., kterou označil za svou kamarádku. Další skutečnosti ohledně vztahu s paní M. uvedl žalobce až v odvolání, stejně tak až v odvolání zmínil obavu vycestovat z důvodu zhoršeného zdravotního stavu, obavu z organizované zločinecké skupiny a problémy z důvodu náboženství. V odvolání nově uváděné skutečnosti, zásadně odlišné od předchozích sdělení, byly vyhodnoceny jako nevěrohodné, jedná se o účelová tvrzení, když cílem je zmařit nebo oddálit správní vyhoštění. Je nepochybné, že tyto důvody měl žalobce možnost uplatnit již v řízení v prvním stupni.

5. **Napadeným rozhodnutím žalované ze dne 28.3.2019 č.j. CPR-36819-7/ČJ-2018-930310-V236**, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I.

stupně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že shromážděným spisovým materiálem byly jednoznačně prokázány skutečnosti, že žalobce na území ČR pobýval bez cestovního dokladu a bez víza nejméně dne 29.10.2018 a při pobytové kontrole dne 29.10.2018 se prokázal Policii ČR dokladem, který byl padělán. Správní orgán I. stupně při výsledku žalobce dostatečně zjišťoval veškeré okolnosti svědčící v jeho prospěch. Řádně zjišťoval i otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Ten měl možnost vyjádřit se do sepsaného protokolu k podstatným skutečnostem pro rozhodnutí ve věci a následně měl možnost vyjádřit se a navrhnout důkazy či činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. O tom byl poučen v oznámení o zahájení řízení i při sepisování protokolu o výsledku; žalobce těchto možností nevyužil.

Správní orgán I. stupně posuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí, kdy zohlednil zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce, posoudil i délku jeho pobytu na území a stejně tak i ostatní aspekty uvedené v § 174a zákona o pobytu cizinců. Dále podle § 119a odst. 2 téhož zákona zkoumal přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

Žalobce přicestoval na území 22.3.2008 za účelem zaměstnání a následně do 22.6.2011 zde pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 19.10.2012 bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 2 roky, neboť pobýval na území bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Byl mu vydán výjezdní příkaz s platností do dne 14.11.2012. Z rozhodnutí ze dne 19.10.2012 je zřejmé, že žalobce v roce 2012 neměl na území členských států Evropské unie žádné rodinné vazby a celá jeho rodina žila na Ukrajině. Od ukončení oprávněného pobytu, tedy ode dne 23.06.2011, o žádný druh pobytu v ČR nepožádal. K odvolací námitce, že má žalobce v ČR přítelkyni paní L. M., která zde má povolení k trvalému pobytu, a k uváděné dlouhé době pobytu na území žalovaná uvedla, že žalobce při výsledku sdělil, že paní M. je jeho kamarádka, u které bydlí, když pobývá v ČR. K rodinným a soukromým vazbám na území ČR a EU odmítl vypovídat. Odvolací orgán považuje uvedení paní M. jako přítelkyně za účelové. Žalobce měl možnost v roce 2012 řešit situaci v souladu s právními předpisy, měl též možnost požádat na území ČR o mezinárodní ochranu. Toho nevyužil a místo toho si opatřil padělaný doklad. Žalobce neprokázal žádnou vazbu, která by ho k ČR vážala tak pevně a trvale, aby napadené rozhodnutí bylo možné považovat za nepřiměřené. S paní M. se mohou navštěvovat na území, kde budou mít oba povolen pobyť, což ale nemusí být výhradně ČR.

Žalovaná uvedla, že otázku zavinění nebo osobních pohnutek, které vedly k protiprávnímu jednání, není nutné prokazovat. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 23.2.2012 č.j. 9 As 102/2011 – 80. Žalovaná zastává názor, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem na ochranu soukromého a rodinného života cizince. Projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení k pobytu.

K předloženému výpisu ze zdravotní dokumentace odvolací orgán uvedl, že z něj nevyplývá, že by žalobce nemohl vycestovat na území Ukrajiny, ani že by se mělo jednat o zranění nebo náhlé zhoršení zdravotního stavu, může se léčit mimo území ČR.

Dopad do rodinného života je únosný a v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území ČR pobývali pouze cizinci, kteří se nedopustili závažného protispolečenského jednání, zcela přiměřený.

Z důvodu toho, že ve svém odvolání napadl účastník řízení obsah závazného stanoviska, zažádala žalovaná dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen **správní řád**) ministerstvo vnitra o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Dne 4.2.2019 bylo vydáno závazné stanovisko, kterým se potvrzuje původní závazné stanovisko a konstatuje se, že vycestování žalobce je možné.

Správním orgánem I. stupně stanovenou dobu tři roky, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, hodnotil odvolací orgán jako zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech.

6. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle § 78 odst. 7 **s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první **s.ř.s.**). Dle § 31 odst. 2, 3 **s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 **s.ř.s.**, jelikož žalovaná s uvedeným postupem souhlasila, žalobce s ním k výzvě soudu nevyjádřil nesouhlas a zároveň soud neshledal pro nařízení jednání důvod.
8. Při svém rozhodování soud vycházel z podání účastníků a z obsahu správního spisu. K dalšímu dokazování soud nepřistoupil. Žalobce v žalobě navrhoval, aby si soud k důkazu vyžádal též správní spis vedený ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a provedl výsledky paní L. M.. K provedení těchto důkazů soud nepřistoupil, neboť to považoval za nadbytečné s ohledem na podrobnější vysvětlení uvedené níže.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, prokáže-li se cizinec při hraniční nebo pobytové kontrole dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním.“
10. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.“
11. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“

12. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
13. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
14. Úvodem soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 25.10.2018 č.j. 4 Azs 284/2018 - 37, ve kterém vyložil, že se žalovaná dopustila pochybení, když „se v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně odmítla zabývat novými tvrzeními stěžovatelky o jejím soukromém a rodinném životě (...). Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, konstatoval, že „[p]odle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu z roku 2004 v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 téhož zákona *lex specialis*. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat § 82 odst. 4 správního řádu. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá.“ Vzhledem ke skutečnosti, že řízení o správním vyhoštění je řízením o uložení povinnosti, stěžovatelka v odvolacím řízení nebyla omezena zásadou koncentrace, mohla uvádět i nová skutková tvrzení a žalovaná byla povinna je posoudit. Žalovaná však na nově uplatněné tvrzení stěžovatelky o jejím soužití s panem C. T. X. nesprávně aplikovala zásadu koncentrace, a odmítla se jimi zabývat, v důsledku čehož je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Samotná skutečnost, že nové tvrzení stěžovatelky odporuje tomu, které přednesla v prvoinstančním řízení, může mít vliv na posouzení nového tvrzení, nevylučuje však, že jej žalovaná musí řádně zhodnotit.“
15. Přestože tedy žalobce v řízení před správním orgánem všechny závažné skutečnosti ve svůj prospěch uvedl až v odvolání, není možné jim nevěnovat pozornost s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu. Zároveň je však třeba konstatovat, že věrohodnost žalobcovy argumentace je výrazně ovlivněná tím, že byla přdestřena právě až v odvolání, přestože měl žalobce možnost vyjádřit se před vydáním prvostupňového rozhodnutí a to především při výslechu před správním orgánem.
16. Žalobce v žalobě namítal, že mělo být v jeho prospěch zhodnoceno, že se v roce 2012 nemohl vrátit na Ukrajinu z důvodu obav z organizovaného zločinu, nezbylo mu tedy nic jiného, než aby si obstaral doklady na jinou osobu. Soud shodně se správními orgány konstatuje, že tvrzení žalobce o obavách z organizovaného zločinu se jeví nevěrohodná, uváděná účelově. Žalobce tyto obavy nezmínil v rámci řízení o správním vyhoštění vedeném v roce 2012, o mezinárodní ochranu v tomto období rovněž nepožádal a učinil tak až koncem roku 2018 v souvislosti s (druhým) rozhodnutím o správním vyhoštění, své obavy rovněž nesdělil správnímu orgánu při výslechu, ale uvedl je až v odvolání.

17. Ohledně svého rodinného života poskytl žalobce správním orgánům pouze kusé a částečně rozporné informace a tím také omezil možnost, aby byl jeho rodinný život výrazněji zohledněn při rozhodování. Paní L. M. označil při výslechu jako kamarádku, u které pobývá, když je v P., za přítelkyni ji označil až v odvolání, k jejich vztahu neuvedl žádné podrobnější informace. Paní M. je u. státní příslušnosti a na území ČR má trvalý pobyt. Lze souhlasit se správními orgány, když uvedení této osoby jako přítelkyně považovaly za účelové. K dalším rodinným a soukromým vazbám na území ČR a EU se žalobce odmítl vyjádřit a ani později v tomto ohledu nedoplnil žádné informace. Výslech paní M. soud neprovedl, neboť to nepovažoval za účelné. Žalobce měl skutečnosti o tomto vztahu tvrdit a důkazy navrhopat v řízení před správním orgánem, především před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Soud opakuje, že žalobce v žádném okamžiku neuvedl taková tvrzení, která by naznačovala existenci skutečného trvalého partnerského vztahu.
18. V řízení to bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce opakovaně nerespektoval právní předpisy ČR, když na území pobýval nelegálně a byl z tohoto důvodu vyhoštěn již v roce 2012, následně opět přicestoval, aniž měl povolení k pobytu. Žalobce sice vyhledal právní pomoc, v nelegálním pobytu na území však pokračoval a při pobytové kontrole se navíc prokázal padělanými doklady.
19. Žalobce v žalobě uvedl, že je od 31.10.2018 žadatelem o azyl. V řízení o žádosti o mezinárodní ochranu doložil své vazby na ČR, rodinné vazby a také intenzitu ohrožení z Ukrajiny. Příslušný spisový materiál navrhl jako důkaz v soudním řízení. Soud tento důkaz neprovedl, neboť se v projednávané věci zabývá postupem a rozhodnutím správních orgánů ve věci vyhoštění žalobce, nikoliv ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kdy se jedná o odlišné řízení.
20. Žalobce vytýkal žalované, že řádně nevyhodnotila jeho zdravotní stav, který se v zařízení pro zajištění cizinců rapidně zhoršil a je nutná dlouhodobá a odborná léčba. Soud má ohledně zdravotního stavu žalobce k dispozici pouze Výpis ze zdravotní dokumentace, který žalobce přiložil k odvolání. Z tohoto výpisu vyplývá, že žalobce má zdravotní obtíže a byly mu k užívání předepsány léky. Z výpisu nevyplývá, že by byl žalobce zdravotně omezen natolik, že by nemohl absolvovat cestu do vlasti a pokračovat v léčení tam. Žalobcova tvrzení, že se nemůže léčit na Ukrajině, neboť by ho tam ohrožovala zločinecká skupina, se jeví účelová, jak bylo podrobněji rozvedeno výše.
21. V závěru žaloby žalobce namítal, že doba tři roky, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států EU, je nepřiměřeně dlouhá. Správní orgán I. stupně podle něj využil maximální možnost, kterou mu zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. c) umožňuje a nijak nepřihlédl k jeho tíživé situaci. Žalobci bylo uděleno vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 lze cizinci uložit vyhoštění až na 5 let. Dobu tři roky zvolil správní orgán v rámci zákonného rozmezí, aniž by využil maximální možnou délku. Délku tři roky zvolil s ohledem na protiprávní jednání žalobce, který se při pobytové kontrole prokázal padělaným dokladem a na území ČR pobýval bez víza a bez platného cestovního dokladu (ukrajinský pas žalobce byl platný do 5.10.2017). Skutečná délka nelegálního pobytu žalobce na území nebyla zjištěna, z výpovědi žalobce vyplývá pouze, že během posledních několika let pobýval na území různých evropských států. Zvolená délka je dle soudu přiměřená okolnostem zjištěným v řízení, vyhoštění bylo uloženo v zákonném rozmezí a správní orgán své rozhodnutí dostatečně odůvodnil (vizte

odůvodnění rozhodnutí prvního stupně ze dne 30.10.2018 č.j. KRPP-159605-18/ČJ-2018-030022 strana 4).

22. Lze shrnout, že postup žalované byl v souladu se zákonem, stav věci byl dostatečně zjištěn, rozhodnutí mělo oporu ve shromážděných podkladech a bylo odůvodněno způsobem odpovídajícím požadavkům správního řádu. Námitky žalobce shledal soud nedůvodnými.
23. S ohledem na shora uvedené soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (**výrok I. rozsudku**).
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měla nárok na jejich náhradu žalovaná, který měl ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nevznikly, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 29. května 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně